

Prensa 05/12/2008

Bon Dia

MASCOTES RIDÍCULES

David Gálvez,

www.galvezcasellas.blogspot.com

No fa gaire a Espanya va generarse certa agitació entorn de la mascota de l'Exposició internacional de Saragossa, anomenada Fluvi. Una petita tempesta en un gotet d'aigua, per fer una broma amb l'assumpte "aigua i desenvolupament sostenible", que fou l'eix de l'Expo. Diu que el ninotet, de tall antropomòrficament abstracte, s'inspira en una gota d'aigua. Hi va haver, però, qui va opinar sense gaire bona fe que s'assemblava més a l'ET infectat per la grip aviària. Es tracta d'un disseny de Sergi López. Malgrat que es va decidir per votació popular que el seu nom fos Chisla, l'organització de l'Expo va decantar-se finalment per l'acrònim Fluvi (per flumen vitae o "riu de la vida"). El mateix paio d'abans —o un amic seu— va assegurar que només hi havia una cosa més lletja que el ninot: el seu propi nom.

La tradició espanyola de les mascotes ridícules és històrica. Al principi fou Naranjito. La mascota del Mundial de futbol del 1982. Com a mínim se li podria atorgar el benefici del realisme: era una taronja que semblava una taronja, malgrat que anés vestida de jugador de futbol. A la mítica sèrie de dibuixos que protagonitzava sortia amb una tal Clementina. Els guionistes no eren precisament els de House o Sexy Money. Els de la meua quinta tendim a recordar Narajito amb certa simpatia nostàlgica. Se'n desconeixen els motius. ¿Recordeu aquella altra que era una mena d'ocellot amb potes d'elefant i una cresta en forma d'arc de Sant Martí? Es deia Curro. Semblava la mena de mascota que hauria dissenyat el paio que va crear la pel·lícula Yellow Submarine, la dels Beatles: flipe en colors lluents, fals bonrotllisme. La primera vegada que el veies et senties com potser van sentir-se els europeus que van veure el primer ornitorinc dissecat el 1799. I resulta que, efectivament, el Curro fou dissenyat pel tal Heinz Edelmann, el del submarí groc. I, és clar, la gran starlette de les mascotes freak, el famós Cobi. Creació del no menys reputadíssim Javier Mariscal. La figureta també va tenir la

seva pròpia sèrie de dibuixos animats i la seva patuleia. No se sap si es pretenia que fos el primer gos cubista. Com a mínim va ser rendible.

Ara arriben a Andorra, gràcies al projecte Naturlàndia, unes altres mascotes no menys fantàstiques que les espanyoles. No ens enganyem; no són tan originals ni excepcionals com en Cobi i companyia: no disposen de cabelleres multicolors, ni festegen amb mandarines. Però són nostres: lauredianes, rabassenques, andorranes, pirinenques. I per això ja ens han començat a fer un pèl de vergonya. Quant a l'encert o no dels dissenys, no diré més que tenen el regust una mica kitsch de les mascotes de molts equips de bàsquet. La tria dels animals, però, sí que sembla força curiosa en un primer moment. Recordem que són un ós, un llop, una àliga i una marmota. El dissenyador José Luis Sierra ha assegurat que s'havia inspirat "en tot l'entorn de Naturlandia" (sic per la falta d'accent gràfic). És cert que diu que ronden óssos i llops prop o dins del territori nacional. En el cas dels llops, se n'han localitzat a la zona del parc del Cadí-Moixeró: són individus comptadíssims, mascles itinerants i solitaris. En el cas dels óssos, han hagut de ser reintroduïts per l'home. No sé com anem de marmotes a la Rabassa un dia de quads qualsevol. Desconec igualment quina pot ser la quantitat d'àligues que sobrevolen la zona. No pretenc posar en dubte la bona vista del dissenyador. Tan sols plantejo l'acudit més aviat macabre que suposa usar com a reclam publicitari de Naturlandia (sic) unes representacions de felpa d'espècies com el llop o l'ós que –en cas que rondessin per la Rabassa en llibertat– veurien altament dificultat o fins i tot impedit el seu lliure moviment per culpa d'un giny com el Tobotronc.

{backbutton}